

νος, σφουγγαρισμένος, φρεσκοβαμμένος τριανταφυλλής, με τὸ κρεββάτι κάτασπρο, με τὴν τουαλέττα κάτασπρη, με τὸ καντήλι γυαλισμένο, ἑτοιμος γιὰ νὰ δεχτῇ τὴν παρθενικὴ θυσία, ἀναψε τὰ κεριά κι' ἄρχισε πρῶτα-πρῶτα ἀπ' αὐτὸν τὸ ἀνθοστόλισμα. Ἐφερε ὅλα τὰ βάζα τοῦ σπιτιοῦ σ' αὐτόν, μεγάλα, μικρά, ἀκριβά, φτηνά, τὰ τοποθέτησε στὴν τουαλέττα, στὸ τραπέζακι, στὴς γωνιὲς καὶ τὰ γέμισε πασχαλιές, τριαντάφυλλα καὶ κρίνους. Ἀκόμα δὲν εἶχε ἀρχίσει κι' ὁ μικρὸς θάλαμος εἶχε στολιστῇ καὶ πεντοβολοῦσε. Τὸ μεγάλο τραπέζι τῆς τραπεζαρίας ἦταν ἀκόμα φορτωμένο. Τότε ἡ Ἀγνή ἄρχισε νὲ κουβαλῇ ἀγκυλιὰς ἀπὸ ἄνθη καὶ νὰ τὰποθέτῃ ὅπου εἶχε τόπο: στὴς κόγχες τῶν τοίχων, στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ καὶ τοῦ τραπεζιοῦ, γύρω στὸν καθρέπτην, ἀπάνου στὰ εἰκονίσματα. Ἀλλὰ τὸ ἀνθοφόρτωμα δὲν ἐλιγότευε. Πνιγμένη στὴν εὐωδία, κίτρινη ἀπὸ τὸ λίγωμα, σκοντάφτοντας ἀπ' τὴ ζαλάδα, ἡ Ἀγνή, ἀμίλητη, με γουρλωμένα μάτια, σὰν τρελὴ ἀπὸ εὐτυχία, ἀπλώσε τὰ χέρια τῆς ἀπάνου στὸ μεγάλο τὸ τραπέζι κι' ὅσα ἄνθη ἔπιασε ἡ ἀγκυλιὰ τῆς στὴ θύρα τοῦ θαλάμου νὰ ἰδῇ ποῦ θὰ τὰ βάλλῃ. Ὅλα ἦταν γεμάτα· μόνο τὸ νυφικὸ κρεββάτι ἄσπριζε, ἀμόλυντο καὶ ἄδειο. Προχώρησε, σὰ μεθυσιμένη, ἔπесе στὸ κρεββάτι καὶ ἀπλώθηκαν τὰ τριαντάφυλλα κι' οἱ κρίνοι καὶ τὰ γαρύφαλλα κι' ἡ πασχαλιὲς ἀπάνου στὴν χιονάτη τὴν ἀσπράδα καὶ ξεχειλίσανε στὰ πόδια τῆς.

Ἀλλὰ ἄνθη δὲν εἶχε πειὰ γιὰ στόλισμα. Τότε ἡ Ἀγνή ἀποτραβήχτη, σφάλισε καλὰ τὴ θύρα τοῦ θαλάμου, ἀπὸ μέσα, ἔβγαλε τὸ φουστάνι τῆς, τὴ σεμιζέττα τῆς, ἔχυσε τὰ πλούσια μαλλιά τῆς ἀπάνου στοὺς ξεγυμνωμένους ἄσπρους ὤμους τῆς, κι' ἔτσι, με τὰ νυχτικά τῆς, κάτασπρη, παρθενικιά, ξαπλώθη ἀπάνου στοὺς κρίνους καὶ στὰ τριαντάφυλλα.

Τὰ κεριά καίγαν' ἀκόμα, ἀνάμεσα στὴς πασχαλιὲς τῆς τουαλέττας, ὅταν τὴν αὐγὴ τῆς τελευταίας Κυριακῆς τοῦ Ἀπριλιοῦ βρῆκαν τὴν Ἀγνή ξαπλωμένη ἄφυγη, ἀπάνου στὴν ἀνθισμένη αἰωνιότητα τῆς πρώτης καὶ τῆς τελευταίας τῆς ἀγάπης.

Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

Σχέσις πολὺπλοκος

Αἴργα πάει πέρα
ναῦρη τὸ φῶς του —
τὴ θυγατέρα
τῆς γυναικὸς του
ποῦχε δικό της
φῶς — τὸ γαμπρὸ τῆς...

[Ἐκ τῶν τοῦ Διον. Σολωμοῦ